

Папа Францішак

Вера з’яўляецца крыкам; нявер’е – падаўленнем гэтага крыку, своеасаблівай “амертай” – згаворам маўчання. Вера з’яўляецца пратэстам супраць жаласнага стану, прычыны якога мы не разумеем; нявер’е – знаннем сітуацыі, да якой прыстасаваліся. Вера з’яўляецца надзеяй, што будзем збаўлены, нявер’е – прывычкай да зла, якое нас непакоіць.

У сэрцы чалавека існуе ўмольны голас, мацнейшы за любы іншы аргумент супраць. Голас, які ўзнікае спантанна, ніхто яго не навязвае, голас, які засяроджвае над сэнсам нашага пілігрымавання тут, на зямлі, асабліва, калі знаходзімся ў цемры: “Езу, змілуйся нада мной! Езу, змілуйся над усімі намі!”.

Але ці ж гэтыя словы не выгравіраваны ва ўсім стварэнні? Усё заклікае і моліць, каб таямніца міласэрнасці знайшла сваё канчатковае выкананне. Моляцца не толькі хрысціяне: яны раздзяляюць крык малітвы з усімі людзьмі. Але гэты гарызонт можна яшчэ пашырыць: св. Павел гаворыць, што ўсё стварэнне “стогне і нараджае ў пакутах” (Рым 8, 22). Мастакі часта выражаюць гэты маўклівы крык, які непакоіць кожнае стварэнне і праяўляецца найперш у сэрцы чалавека, бо чалавек – “жабрак Бога” (параўн. ККК 2559). Фрагмент прамовы падчас агульнай аўдыенцыі ў Ватыкане, 06.08.2020

Слова для Жыцця (209)

Аўтар: Рэдакцыя
17.05.2020 00:00

